ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRÈDÉRIC BOUTET

Η ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΙΣ

Σ' ένα σκονισμένο καὶ μισόθαμπο δωματιάκι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν στὸ Παρίσι, βρισκόντουσαν τρία τραπεζάκια, σκονισμένα κι' αὐτὰ καὶ γεμᾶτα μὲ σωροὺς ἐγγράφων. Ἐπάνω τους σκυμμένοι τρεῖς ταπεινοὶ μικροϋπάλληλοι, ἔγραφαν ἀδιάκοπα καὶ μουντζοίρωναν κατεβατὰ ὁλόκληρα μὲ τὰ βαστικά τους ὀρνιθοσκαλίσματα. Κανένας τους δὲν μιλοῦσε καὶ μονάχα τὸ τρίξιμο τῆς πέννας στὸ χαρτὶ ἔκοβε τὴ σιγαλιὰ ἐκείνη.

Ξαφνικὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σήκωσε τὸ κεφάλι κι' εἶπε στὸν πλαϊνό του :

— Ἤμουν χθὲς βράδυ στὸ «Παραντὶ ντ' Ὀριὰν» καὶ καμάρωνα μὲ τὴν ψυχή μου τὸν οὐράνιο χορὸ τῆς Λήδας Λεζάνζ. Θαῦμα! Γοητεία! Ὤ! νὰ ἤμουν πολυκατομμυριοῦχος! Σίγουρα θὰ τῆς ἔστελνα σήμερα ἕνα πολύτιμο κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ κανένα αὐτοκίνητο πολυτελείας.

Ὁ πλαϊνός του κ. Ντιλαντιὲ παράτησε τὴν πέννα καὶ τοῦ σφύριξε εἰρωνικά :

— Παμφίλτατέ μου Μπολεβίλ, σὲ βεβαιῶ, μὰ τὸ Θεό, πὼς δὲν θἄχε ποῦ νὰ τὰ βάλη! Ἔννοια σου, καὶ τῆς Λεζάνζ τίποτε δὲν τῆς λείπει. Μὰ ἂν σ' ἄκουγε ἡ γυναῖκα σου ἢ μυριζόταν κάποτε αὐτοὺς τοὺς ἐνθουσιασμούς σου, δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σου, φουκαρᾶ μου.

Ὁ Μπολεβὶλ χαμογέλασε σκεπτικὸς κι' ἔπειτα ξανᾶπε :

— Ἄχ! Δὲν βαρειέσαι, καϊμένε Ντιλαντιέ. Πλατωνικοί, ὑπερπλατωνικοὶ οἱ ἐνθουσιασμοί σου! Καθὼς καὶ τὰ λουσᾶτα δῶρα μου. Τί περμένεις ἀπὸ μᾶς; Ἐμεῖς εἶμαστε ἀνώνυμα, ψωριάρικα γερόβοϊδα, ζεμμένα μὲ σκυφτὸ κεφάλι στὸν ἀραμπᾶ τῆς γραφειοκρατίας! Ἐμᾶς θὰ κυττάξη ἡ Λεζάνζ; Ἐμεῖς ἀνήκουμε ἀθεράπευτα στοὺς «Φᾶτε μάτια ψάρια καὶ κοιλιὰ... περίδρομο»! Ἄχ! Νεράϊδα μου, Λεζάνζ. Λυώνω ὁ ἄμοιρος γιὰ σένα, μὰ δὲν εἶσα γιὰ τὰ δόντια μου.

— Πᾶψε νὰ λυώνης ἄδικα, τοῦ ξανᾶπε κοροϊδευτικὰ ὁ Ντιλαντιέ. Γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ μαραζώνεις ἄδικα ἐσύ, ἡ Λήδα σου παίρνει ἀεράκι φρέσκο σὲ ἐκδρομὴ μὲ λιμουζίνα, πλάϊ στὸν πρίγκηπα ντ' Ἀζενόρ. Ὁ πρίγκηψ εἶνε, ξέρεις, ἡ περιπετειά της τῆς «τελευταίας ὥρας».

Κάποια κρυφὴ ζήλεια δάγκασε ἴτσιλα τὴν καρδιὰ τοῦ Μπολεβίλ. Γι' αὐτὸ καὶ τώρα πρόσθεσε μὲ φανερὸ φαρμάκι στὴ φωνή του :

— Κι' ἐσύ, παλιόφιλε Βασσελώ, μουγκαμάρα σ' ἔπιασε καὶ δὲν μιλᾶς καθόλου; Ἡ τάχα νομίζεις πὼς δὲν σ' ἀντίκρυσε χθὲς καὶ σένα τὸ μάτι μου νὰ κάθεσαι πρῶτος—πρῶτος καὶ νὰ ρουφᾶς μὲ τὴ ματιά σου τὴν ὄμορφη αὐτὴ χορεύτρια; Ἔλα λοιπόν, μίλα του καὶ σὺ γιὰ τὴν οὐράνια καλλονή της καὶ πᾶψε νὰ μᾶς παρασταίνης τὴν ἀθῶα περιστερά!

Ὁ Βασσελώ, ἕνας μισοκαμπούρης καὶ ψηλόλιγνος πενηντάρης, μὲ ζάρες πάμπολλες στὸ μέτωπό του καὶ μὲ πρόσωπο βαθειὰ σκαμμένο, σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀργὰ καὶ στήλωσε τὴ ματιά του στὸ ταβάνι. Τὸ πάντα χλωμό του πρόσωπο, τριγυρισμένο ἀπὸ παντοῦ μὲ τραχειὰ γκριζόμαυρα γένεια, φαινόταν τώρα πιὸ χλωμὸ ἀκόμα.

Μισόκλεισε τὰ μάτια του, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μυωπικὰ γυαλιά του, καὶ μουρμούρισε μουγκά :

— Μοῦτυχε κάποιο εἰσιτήριο καὶ πλήρωσα μόνο φόρο. Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Καὶ σκύβοντας πάλι τὸ κεφάλι του, ξανάρχισε νὰ γράφη. Μὰ κάποια τρεμοῦλα μυστικὴ κυρίεψε τὸ χέρι του κι' ἡ κιτρινάδα τοῦ προσώπου του ἀνακατεύτηκε ξαφνικὰ μὲ μαύρους ἰσκιους ἀγωνίας.

Σήκωσαν ἀδιάφορα τοὺς ὤμους τον οἱ δυὸ συνάδελφοί του ἐμπρὸς στὴν ἀπότομη ἐκείνη βουβαμάρα του κι' ὁ Μπολεβὶλ ψιθύρισε :

— Πάντα σου ἀγρίμι ἤσουν.

Σταμάτησε πειὰ ἡ φλυαρία καὶ ξανάσκηψαν κι' οἱ τρεῖς τους ἐπάνω στοὺς ὄγκους τῶν ἐγγράφων.

Μὰ τὸ κρυφὸ ἐκεῖνο δρᾶμα εἶχε καὶ συνέχεια, ποὺ μονάχος ὁ Βασσελὼ στάθηκε πρωταγωνιστής της!

Μάλις σκοτείνιασε ἡ ἡμέρα κι' ἄναψαν παντοῦ τὰ φῶτα, ἦρθε κι' ἡ ὥρα γιὰ νὰ φύγουν οἱ ὑπάλληλοι ἀπ' τὰ γραφεῖα τους. Ἕνας-ἕνας ὅλοι τους, τυλιγμένοι στὰ παλτὰ καὶ στὰ κασκόλ τους, ἔλεγαν στοὺς ἄλλους μιὰ «καληνύχτα» βαστικὴ καὶ χανόντουσαν στὴ σκοτεινιὰ τοῦ δρόμου ποὺ τὸν σάρωνε ἕνας βορρᾶς θεότρελλος καὶ παγωμένος.

Ὁ Βασσελώ, πιὸ καμπούρης τώρα καὶ κουκουλωμένος στὸ παλτό του, κατέβηκε τελευταῖος τὶς σκάλες τοῦ ὑπουργείου καὶ βρέθηκε σὲ λιγάκι στὴν παγωνιὰ τοῦ δρόμου.

Τὰ χείλη του ἀργοσάλευαν, σὰν κάτι νὰ ψιθύριζε, κι' ἀπορροφημένος μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ στὸν θλιβερὸ αὐτὸν μονόλογό του, ἄρχισε νὰ περπατάη σκεπτικὸς ἄκρη—ἄκρη στὸ πεζοδρόμιο ἐπάνω.

Ξαφνικὰ σταμάτησε στὸ πλάϊ του ἕνα αὐτοκίνητο πολυτελείας ἐξαιρετικῆς καὶ πρὶν προλάβει ὁ ἄμοιρος ὁ Βασσελὼ νὰ νοιώση τί συμβαίνει, ἄνοιξε ἡ θυρίδα.

Ἕνα κοκκλίστικο χεράκι, γαντοφορεμένο, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μανίκι καὶ τὸν τράβηξε ἀπαλά, μὰ σταθερά, μέσα στ' αὐτοκίνητο. Μιὰ λεπτὴ φωνίτσα φώναξε στὸ σωφὲρ ἀμέσως :

— Ὁδὸς Μπατινόλ, ἀριθμὸς 898...

Καὶ πρὶν προλάβει ὁ Βασσελὼ νὰ μιλήση ἢ νὰ κουνηθῆ, ἄρχισε τὸ αὐτοκίνητο νὰ τρέχη.

Ζαλισμένος ἀπ' τὴν ἀνέλπιστη ἐκείνη περιπέτεια, ὁ ταπεινὸς ὑπαλληλάκος, ρουφοῦσε μὲ λαχτάρα τὴ γοητεία καὶ τὴ χάρι τοῦ δροσεροῦ αὐτοῦ κορμιοῦ, ποὺ βρισκόταν μισοξαπλωμένο πλάϊ του μὲ νωχέλεια προκλητική.

Ποιὰ ἦταν;

Τὴν ἔκρυβε σὰν αἴνιγμα, σφιγγενευτικὸ καὶ μυστηριῶδες, ἕνα πυκνὸ καὶ μαῦρο βέλο, τυλιγμένο ὁλόγυρα στὸ πρόσωπο καὶ στὸ πλατύγυρο καπέλλο της. Ἔκανε κάτι νὰ τῆς πῆ, κάτι νὰ τῆς μουρμουρίση, ἄπλωσε μηχανικά, μὲ δισταγμὸ τὰ χέρια του πρὸς αὐτή, μὰ μιὰ λεπτὴ φωνίτσα πάλι, ἄχρωμη καὶ ἄτονη τοῦ εἶπε :

— Σιωπή!

Σὲ λίγο, μπροστὰ σὲ κάποιο μέγαρο, ἀνάκτορο σωστό, τῆς λεωφόρου Μπατινόλ, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε. Κι' ὁλότελα μεθυσμένος πειὰ ὁ δύστυχος Βασσελώ, ἀμφιβάλλοντας ἂν ἦταν ξυπνητὸς ἢ ἔβλεπε ὄνειρο πλάνο καὶ μαγευτικό, βρέθηκε ξαφνικὰ σ' ἕνα πολυτελέστατο σαλόνι, μονάχος μὲ τὴ νεαρὴ καὶ γόησσα ἄγνωστη, ἡ ὁποία εἶχε βγάλει πειὰ τὸ πέπλο ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο.

— Θεέ μου! Ἡ Σεσίλ! Ἡ γυναῖκα μου!...

Ἤσαν κολασμένου μουγκρητὸ αὐτὲς ἡ λίγες λέξεις ποὺ βγῆκαν μὲ ἀτερίγραπτη τρεμοῦλα ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Βασσελώ. Γλάρωσαν τὰ μάτια του καὶ κατάψυχρος ἱδρῶτας μούσκεψε τὸ μέτωπό του.

Ἡ νέα γυναῖκα χαμογέλασε διαβολικὰ κι' ἔπειτα τοῦγνεψε μὲ κάποια εἰρωνία νὰ καθήση καὶ καθίζοντας κι' αὐτὴ ἀντίκρυ τοῦ, εἶπε μὲ ξερὴ κι' ἀπότομη φωνή :

— Ναί. Εἶμαι ἡ Σεσίλ. Ἢ μᾶλλον ἤμουν ἡ Σεσίλ, ἡ γυναῖκα σου. Τώρα ὅμως εἶμαι ἡ Λήδα Λεζάνζ. Τὸ πασίγνωστο καὶ λαχταριστὸ γιὰ ὅλους χορευτικὸ ἀστέρι. Τί νὰ σ' ἔκανα, καϊμένε; Μυχλιασμένε κι' ἀραχνιασμένε ἄνδρα, μὲ τὶς αἰώνιες σαχλογκρίνιες σου, τὶς ἀτελείωτες πεδάγρες σου καὶ τὰ σαχλά σου καταπλάσματα στὸ πάντα κοψομεσιασμένο καὶ κρυολογημένο σου κορμί. Ἤσουν σαρανταπεντάρης γραφιᾶς στὸ ὑπουργεῖο καὶ μὲ πῆρες ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας μου μισόκλειστο μπουμπούκι, δεκαοχτὼ χρόνων, γεμᾶτο δροσιὰ καὶ χάρι. Εἶχες μέλλον, βλέπεις, ἕνα ψωρομισθὸ καὶ μιὰ ψωροσύνταξι ἀργότερα. Τοιμπάρησες τοὺς ἀπλοϊκοὺς καὶ πάμπτωχους γονεῖς μου μὲ «ἐξασφαλισμένο ξεροκόμματό σου»! Ἔσκυψα κι' ἐγὼ στὰ παρακάλια τους τὸ κεφάλι καὶ θάφτηκα μαζύ σου τρία χρόνια —τρεῖς ζωὲς γιὰ μένα— στὴν ποντικότρυπα ποὺ μὲ κουβάλησες. Δρόσισες τὸ γεροντικό σου κορμὶ στ' ἄνθια καὶ στὶς χάρες τοῦ δικοῦ μου. Μοῦκανες κόλασι τὴ ζωὴ μὲ τὴν κλεισοῦρα καὶ τὴν ἀτομόνωσί μας— ἤσουν ζηλιάρης, βλέπεις!— κι' ἔγινα νευρασθενὴ ἀπ' τὴν πλῆξι, ἀπ' τὶς κλάψες κι' ἀπ' τὶς γκρίνιες σου. Κι' ἕνα πρωὶ μ' ἔχασες ξαφνικὰ γιὰ πάντα. Ναί, γιὰ πάντα.... Ἀκοῦς; Γιὰ πάντα! Ἀγαπῶ μὲ τὴν καρδιά μου ἄλλον. Ἴσως νὰ τὸν ξέρης. Τὸν βιομήχανο Ροζὲ Λαντράλ. Κι' ἐκεῖνος μὲ λατρεύει. Τὰ ξέρει ὅλα. Ὅλο τὸ παρελθόν μου κι'

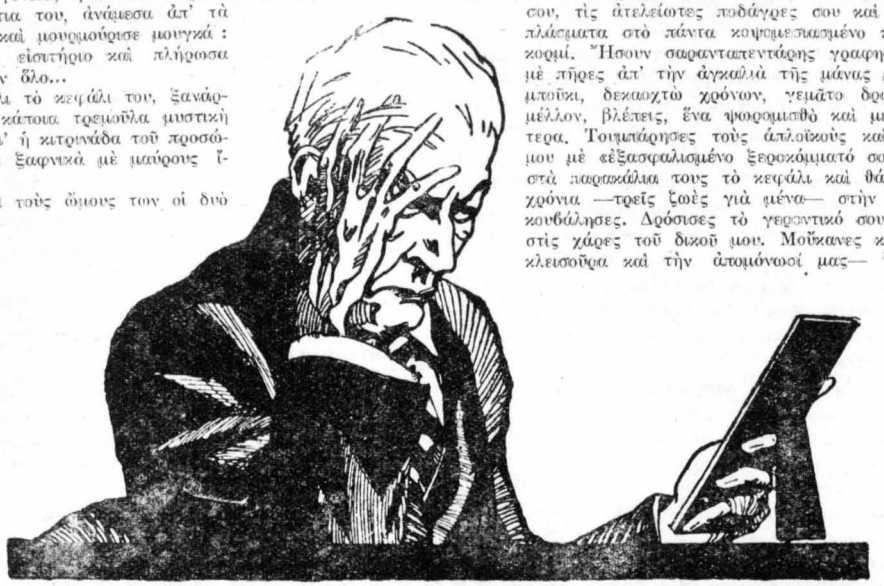

Ἔπαιρνα τὴ φωτογραφία σου καὶ τὴν κύτταζα ὧρες ὁλόκληρες...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦ!

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

('Απὸ τὰ Εὐρωπαϊκὰ σατυρικὰ φύλλα)

Στὸ συμβολαιογραφεῖο :

— 'Αγαπητὴ κυρία, δὲν πρέπει νὰ ξαναπαντρευτῆτε. 'Ο μακαρίτης ὁ ἄντρας σας λέει ρητῶς στὴ διαθήκη του πὼς σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, ἡ περιουσία του θὰ κληρονομεῖται ἀπὸ τὸν ἀδελφό του.

— Τότε, κύριε συμβολαιογράφε, νὰ... πάρω τὸν ἀδελφό του!...

***

Στὸ δικαστήριο, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀθλία ἀγόρευσι τοῦ δικηγόρου τῆς ὑπερασπίσεως :

Π ρ ό ε δ ρ ο ς.—Κατηγορούμενε, ἔχετε τίποτε νὰ προσθέσετε;

Κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς.—Τίποτε, κύριε Πρόεδρε. 'Επικαλοῦμαι μόνο τὴν ἐπιείκεια τοῦ δικαστηρίου σας... γιὰ τὸ δικηγόρο μου!

***

Ἕνας λωποδύτης, δείχνοντας σ' ἕνα συνάδελφό του μιὰ ἐφημερίδα, τοῦ λέει :

— Διάβασε 'δῶ. Κάτι γράφει γιὰ μένα.

— Ποῦ ; τὸν ἐρωτᾶ ὁ ἄλλος.

— Νά, ἐδῶ, γιὰ δὲς τί γράφει: «Χθὲς ἕνας ἄ γ ν ω σ τ ο ς ἔκλεψε ἕνα πορτοφόλι ...» !

***

— Δὲν μοῦ λές, σωφέρ, πόσο θὰ γράψῃ τὸ ταξί σου ἂν μὲ πᾶς ἀπὸ δῶ ὥς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό ;

— Καμμιὰ εἰκοσαριὰ δραχμές, κύριε. 'Ορίστε, ἀνεβᾶτε !

— Ὄχι. 'Απλῶς ρώτησα γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ γλυτώσω... πηγαίνοντας μὲ τὰ πόδια!...

***

Στὸν κινηματογράφο :

— Μοῦ δίνετε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα πρόγραμμα ;

— Τί νὰ τὸ κάνετε, κύριε ; Τώρα πειὰ εἶν' ἀργά. Θὰ κλείσουμε.

— Θέλω νὰ τὸ δείξω στὴ γυναῖκα μου, γιὰ νὰ ἰδῇ ποῦ πέρασα τὴ βραδειά μου!...

***

Ἕνας ἀπάχης, στοματάει μιὰ νύχτα ἕνα διαβάτη σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο τοῦ Παρισιοῦ. Προτείνει τὸ πιστόλι του καὶ τοῦ λέει :

— Τὸ πορτοφόλι ἢ τὴ ζωή σου!...

— Πρὸς Θεοῦ, καλέ μου ἄνθρωπε ! τοῦ ἀπαντάει μὲ τρεμάμενη φωνὴ ὁ διαβάτης. Οὔτε πορτοφόλι ἔχω, οὔτε ζωή ! Τὸ μὲν πορτοφόλι μοῦ τὄχει πάρει ἡ γυναῖκα μου, τὴ δὲ ζωή μου μοῦ τὴν ἀφάνισε ἡ πεθερά μου!...

***

Φ ο ρ ο λ ο γ ι κ ὸ ς ὑ π ά λ λ η λ ο ς.—'Ο κύριος εἶνε μέσα ;

'Ο ὑ π η ρ έ τ η ς.—Μάλιστα !

Φ ο ρ ο λ. ὑ π ά λ λ η λ ο ς.—Μπορῶ νὰ τὸν ἰδῶ ; Θέλω νὰ μοῦ ἐξοφλήση κάτι ἀποδείξεις.

'Ο ὑ π η ρ έ τ η ς.—Νὰ τὸν δῆτε ; 'Αδύνατον. Πέθανε πρὸ δύο χρόνων !

ὅλη τὴν ἄραχλη ζωή μου μαζύ σου. Θὰ φύγω ἀπ' τὸ θέατρο μόλις παντρευτοῦμε. Ὅλα γιὰ χάρι του τὰ θυσιάζω, ὅπως κι' αὐτὸς γιὰ χάρι μου θυσίασε τόσα καὶ τόσα. Ἕτοιμα εἶν' ὅλα. Ὅλα. Ὅλα. 'Εξὸν ἀπ' τὸ διαζύγιό μας ! 'Ακοῦς ; Θέλω τὸ διαζύγιό μας. 'Εσένα, ὄχι ! Ὄχι. 'Εσένα σὲ συχαίνομαι. 'Ακοῦς ; 'Εσένα σὲ συχαίνομαι !

Τὸ σαγόνι τοῦ δύστυχου Βασσελὼ ἀκοιμοῦσε δυνατὰ στὸ πονεμένο καὶ φουσκωμένο στῆθος του. 'Αργοκυλοῦσαν δάκρια θερμὰ ἀπ' τὰ βαθουλωμένα καὶ μυωπικά του μάτια καὶ πὸ καμπούρης τώρα, ἀπ' τὴν ξαφνική του συμφορά, μουρμούρισε ἐκνευρισμένος :

— Ἔχεις μεγάλο δίκηο, ἀγαπημένη μου Σεσίλ. Ἤμουν κι' εἶμαι στ' ἀλήθεια γέρος, μὰ σ' ἀγαποῦσα τρελλά. Ἔτρεμα μήπως σὲ χάσω. Σ' ἔχασα ἀπὸ καιρὸ γιὰ πάντα καὶ μοῦσβυσε τώρα ὁλοκληρωτικὰ μιὰ ὑστερνὴ ἐλπίδα, πὼς ἴσως ξαναγύριζες κοντά μου. Καθόλου δὲν μοῦφευγες ἀπ' τὸ μυαλό μου καὶ πάντα μου σὲ καμιάρωνα —κάθε βραδειὰ σχεδὸν— νὰ θραμβεύης στὸ κοινούργιο στάδιό σου. Καὶ ὅταν τὴ νύχτα ἀργὰ γύριζα ἀπ' τὸ θέατρο στὸ σπίτι μου, ἔπαιρνα τὴ φωτογραφία σου κι' ἔμενα ὧρες ὁλόκληρες, κυττάζοντάς την συλλογισμένος. Ζῆσε εὐτυχισμένη. Σοῦ συγχωρῶ καὶ τὸ φριχτὸ φαρμάκι ποὺ μὲ πότισαν, πιὸ πρὶν λιγάκι, τὰ σκληρά σου λόγια. Ζῆσε εὐτυχισμένη !

Σηκώθηκε ἀργά, βαρυοστενάζοντας, κι' ἔσκυψε σ' ἕνα ὁλόκομψο γραφειάκι. Χάραξε μὲ βιαστικές, τρεμουλιάρικες κινήσεις τοῦ χεριοῦ τὴν ἔγγραφη συγκατάθεσί του γιὰ τὸ διαζύγιό τους καὶ κυττῶντας την μὲ ἄπειρη λατρεία στὰ χαμηλωμένα, ἀπὸ τύφη ξαφνική, ὁλόγλυκά της μάτια, κατέβηκε στὸ δρόμο μὲ διπλωμένο στὰ δυό, ἀπ' τὴ συμφορά, τὸ κοκκαλιάρικο κορμί του.

Εἶχε γεράσει μέσα στὶς λίγες ἐκεῖνες στιγμὲς ἕξέκα ὁλόκληρα χρόνια !

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ἕνα μεγάλο εὐρωπαϊκὸ περιοδικὸ ρώτησε τελευταῖα τοὺς ἀναγνώστας του ποιὸς εἶνε ὁ πιὸ εὔθυμος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀναγνωστῶν ἀπάντησαν, ὅτι θεωροῦν τὸν Μπέρνιαρ Σώου ὡς τὸν εὐθυμότερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

— Δεύτερος στὸ δημοψήφισμα αὐτὸ ἦρθε ὁ Μωρὶς Σεβαλλιέ, τρίτος ὁ Σαρλὼ καὶ τέταρτος ὁ.... Μαρινέττι, ὁ γνωστὸς 'Ιταλὸς φουτουριστής !

— Κάποιος 'Αμερικανὸς δημοσιογράφος ἔκανε τελευταῖα τὴν ἀνακάλυψη, ὅτι οἱ παῖκται τοῦ γκόλφ εἶνε φοβερὰ τερατολόγοι, σὲ τέτοιο βαθμὸ μάλιστα ποὺ ξεπερνᾶνε κι' αὐτοὺς τοὺς... κυνηγούς !...

— 'Επίσης ἕνας ἄλλος δικαστής, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀστυνομικῶν παραβάσεων ποὺ ἔχει δικάσει μέχρι σήμερα καὶ τῶν σχετικῶν ἐρωτήσεων ποὺ ἔκανε στοὺς κατηγορουμένους, ἔβγαλε τὸ ἑξῆς συμπέρασμα, σχετικῶς μὲ τὰ ἐπὶ αὐτοκινήτου διδόμενα.. φιλήματα :

«—Κανεὶς ἄνθρωπος, λέγει ὁ Ἄγγλος δικαστής, δὲν μπορεῖ νὰ διευθύνη ὅπως πρέπει τὸ αὐτοκίνητό του, τὴ στιγμὴ ποὺ φιλεῖ τὴν παρακαθημένην του κυρία ἢ δεσποινίδα. 'Επίσης κανένας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ φιλήση ἀνέτως τὴν παρακαθημένη του κυρία ἢ δεσποινίδα, τὴ στιγμὴ ποὺ διευθύνει αὐτοκίνητο» !

— Περίεργες ἐπίσης εἶνε ἡ παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμε τελευταῖα ἕνας ἀπ' τοὺς κορυφαίους Γερμανοὺς ψυχιάτρους, σχετικῶς μὲ τὶς γυναῖκες.

«—Τὸ ἔνστικτο, γράφει ὁ Γερμανὸς ψυχίατρος, εἶνε ἀνεπτυγμένο σὲ ὑπέρτατο βαθμὸ στὶς γυναῖκες, ὅσον σχεδὸν καὶ στὰ....ζῶα !

»— Τὸ ἔνστικτο εἶν' ἐκεῖνο ποὺ τὶς κάνει νὰ νομίζουν, ὅτι ἔχουν δίκηο κι' ὅταν ἀκόμα ἔχουν ἄδικο».

— 'Ο ἴδιος ψυχίατρος παρετήρησε, ὅτι πολλὲς γυναῖκες συνηθίζουν ν' ἀφηγοῦνται στοὺς ἄνδρες των ὅλα ὅσα τοὺς συμβαίνουν ἡμερησίως στὸ σπίτι ἢ στὸ δρόμο. Ἄλλες πάλι συνηθίζουν ν' ἀφηγοῦνται στοὺς συζύγους των πράγματα... ποὺ δὲν τοὺς ἔχουν συμβεῖ καθόλου. Σωστὴ παραφροσύνη δηλαδή.

— 'Η 'Αγγλία ἔχει σήμερα τὸ τριπλοῦν παγκόσμιο ρεκὸρ τῆς ταχύτητος, στὸν ἀέρα, στὴ θάλασσα καὶ στὴ γῆ.

— Συγκεκριμένως, ἔχει τὸ ρεκὸρ ταχύτητος ἀεροπλάνων, αὐτοκινήτων καὶ βενζινακάτων.

— 'Η 'Αμερική, ἐξ ἄλλου, ἔχει τὸ ρεκὸρ τῆς ταχύτητος τῶν.... διαζυγίων !

— Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ γραφείου γάμων τοῦ Δημαρχείου Παρισίων, ἐδήλωσε τελευταίως σ' ἕνα δημοσιογράφο, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ οἱ πιὸ ἔξυπνοι, τὴ στιγμὴ ποὺ γίνεται ὁ γάμος τους ἔχουν ὕφος... ἀφαντάστως ἠλίθιο !

— Ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ὁ ἐν λόγῳ ὑπάλληλος ἐγνώριζε προσωπικῶς καὶ τοὺς ἤξερε ὡς ἐξαιρετικὰ ἔξυπνους καὶ ἄλλοι πάλι γνωστότατοι γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους, εἶχαν ὕφος ἠλιθίων τὴν ὥρα τοῦ γάμου τους.

— Ἂν πιστέψη κανεὶς τὴ δήλωσι τοῦ διευθυντοῦ ἑνὸς μεγάλου Παρισινοῦ θεάτρου, τὰ ἔργα ποὺ παίζονται στὰ διάφορα θέατρα τοῦ κόσμου, δὲν ἀποτελοῦν τὸ ἕνα ἑκατοστὸν τῆς παγκοσμίου θεατρικῆς παραγωγῆς.

— Μὲ ἄλλους λόγους, γράφονται ἑκατὸ φορὲς περισσότερα θεατρικὰ ἔργα ἀπὸ κεῖνα ποὺ παριστάνονται, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τὰ ἐννενήντα ἑκατοστὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε ἢ ἀνούσια ἢ γραμμένα ἔτσι ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀνεβαστοῦν στὴ σκηνή.

— Μιὰ 'Αγγλὶς ποὺ κατοικεῖ μονίμως σὲ κάποια παραθαλασσία πόλι τῆς Κορνουάλλης, ἐζήτησε τελευταῖα διαζύγιο, γιατὶ ὁ ἄνδρας της, χειμῶνα—καλοκαίρι, περνάει τὶς νύχτες του στὴν ἀκροθαλασσιὰ ὥς τὰ ξημερώματα, ἀκούγοντας τὸν φλοῖσβο τῶν κυμάτων !

— Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ περίεργος αὐτὸς σύζυγος εἶνε ἰσορροπημένος ἄνθρωπος, πρότυπον συζύγου, τακτικὸς στὴ δουλειά του, χωρὶς ἰδιοτροπίες κι' ἀδυναμίες, δὲν καπνίζει, δὲν παίζει χαρτιὰ καὶ δὲν πίνει οἰνοπνευματώδη ποτά.

— Πρότυπον συζύγου δηλαδή, ἀλλὰ.... ἀλλὰ καὶ σφόδρα κυματοχαρής.

— Σύμφωνα μὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ κάνη ἕνας κοσμογυρισμένος 'Αμερικανὸς δημοσιογράφος, οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς πρώην πρίγκηπες καὶ μεγάλους δοῦκες τῆς Ρωσσίας, ποὺ μένουν στὴν 'Αμερική, στὴ Γαλλία, στὴν 'Αγγλία καὶ στὴ Γερμανία, ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωφὲρ σὲ ταξί.

— Θὰ τὸ πιστεύατε ποτὲ πὼς μιὰ γυναῖκα διανύει καθημερινῶς ὀχτὼ χιλιόμετρα πεζῆ μέσα... στὴν κουζίνα της ;

— Καὶ ὅμως αὐτὸ συμβαίνει, ὅπως βεβαιώνει ἕνας Ἄγγλος βιολόγος ποὺ ἔκανε σχετικὲς παρατηρήσεις.

— Τὰ βήματα δηλαδὴ καὶ τὰ στριφογυρίσματα ποὺ κάνει μιὰ καλὴ νοικοκυρὰ ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ μέσα στὴν κουζίνα της, ἂν τὰ ἔκανε ἔξω στὸ δρόμο καὶ σ' εὐθεῖα γραμμή, θὰ διήνυε ἀπόστασι ἓξ χιλιομέτρων.